

Dr Robert Vannoy , Kings, Wykład 2

© 2012, Dr Robert Vannoy , Dr Perry Phillips i Ted Hildebrandt

Oprócz komentarzy, które wymieniłem na dzisiaj, mam ten artykuł na temat chronologii w *Biblijnej encyklopedii Zondervana* autorstwa J. Bartona Payne'a. Moim celem nie jest to, abyś przepracowywał szczegół po szczególe – jest to bardzo złożony materiał – ale moim celem jest dać ci pewne wyobrażenie o rodzajach zasad, które można zastosować do danych chronologicznych, aby rozwiązać niektóre widocznych problemów, szczególnie ta część, w której mówi się o datowaniu w roku przystąpienia lub w roku niebędącym rokiem przystąpienia, oraz współregencje, gdy rok zaczyna się, niezależnie od tego, czy jest to początek wiosny, czy początek jesieni. Tego rodzaju rzeczy pomogły w rozwiązaniu większości problemów chronologicznych.

Inną rzeczą, o której chciałbym, żebyś przynajmniej miał pojęcie, jest to, w jaki sposób dochodzisz do dat bezwzględnych. Jeśli pamiętacie, na początku tego artykułu Payne mówi, że w chronologiach babilońskich, asyryjskich i egipskich istnieją pewne punkty, w których coś, co dzieje się w zapisach asyryjskich, można powiązać z czymś, co dzieje się w materiale biblijnym. To daje pewną pewność, ponieważ mogą porównać zapisy babilońskie i asyryjskie i mieć pewność, że podane przez nich daty są dokładne, ponieważ zapisy asyryjskie sięgają wstecz i są powiązane z zaćmieniami słońca. Dzięki zaćmieniom słońca możesz wskazać lata.

Można więc uzyskać stałą datę w danym momencie chronologii biblijnej, jak na przykład rok 841 p.n.e., kiedy Jehu składa hołd Salmanasarowi III. Jest o tym mowa w kronikach asyryjskich. Jest to także wspomniane w zapisach biblijnych. Kiedy znajdziesz taki stały punkt, możesz od niego pracować do przodu i do tyłu. Ponieważ masz synchroniczne panowanie, możesz cofnąć się od czasów Jehu wcześniej lub możesz cofnąć się od czasów Jehu i w odniesieniu do tych stałych punktów możesz ustalić chronologię Izraela. Inną jest bitwa pod

Karkarem w 853 roku p.n.e. i udział w niej Achaba. Daje kolejny stały punkt.

Moim celem w tych przykładach było po prostu przedstawienie podstawowych idei chronologii. Jeśli chcesz opanować szczegóły złożoności niektórych z tych problemów, możesz spędzić znaczną część swojego życia.

Jasne, od tego momentu chcę wziąć zarys 1 i 2 Księgi Królewskiej i zacząć pracować z samym tekstem. Nie jestem pewien, jak długo to potrwa, ale zamierzam szczegółowo podkreślić Wielką Brytanię pod rządami Salomona, co jest rzymską cyfrą I. Myślę, że w tej sekcji są rzeczy, które można zauważyć i które w zasadzie naprawdę odnoszą się do większości pozostałego materiału z 1 i 2 Księgi Królewskiej. Myślę, że materiał o Salomonie jest szczególnie ważny. Tak naprawdę prawdopodobnie spędzę więcej czasu na Salomonie, a potem na Eliaszu i Achabie, niż na jakimkolwiek innym rozdziale. „A” to „materiał wprowadzający”. To jest na twoim schemacie 1 Księgi Królewskiej. Są tam dwa podpunkty: „1” oznacza „Następstwo Salomona na tronie, 1 Król. 1:1–2:12”. To nasza pierwsza sekcja. Teraz kilka komentarzy na temat tego fragmentu. Nie mam zamiaru tego czytać. Już to zrobiłeś i przeczytałeś komentarz na ten temat, więc myślę, że znasz podstawową treść z 1:1–2:12. W tej części podstawowym pytaniem jest, kto będzie następcą Dawida. To pytanie pojawia się w tej sekcji. To pytanie nie jest nowe w tej sekcji. Jest to kwestia, którą poruszono wcześniej; w rzeczywistości poruszono tę kwestię jeszcze przed narodzinami Salomona. Chociaż Dawid miał wielu synów, Pan powiedział Dawidowi, że będzie miał innego syna (było to przed narodzinami Salomona), który będzie po nim królem i zbuduje świątynię. 2 Samuela 7, werset 12, jest niemal punktem kulminacyjnym, jak sądzę, można powiedzieć, Księgi 1 i 2 Samuela, która w rzeczywistości stanowi jedną księgę. Tutaj Pan ustanawia swoje przymierze z Dawidem i mówi, że będzie miał dynastię, która będzie trwała na wieki, ale w kontekście tej obietnicy w wersecie 12 mówi: „Kiedy dobiegną końca wasze dni i odpoczniecie ze swoimi ojcami, wzbudzę twoje potomstwo, które wyjdzie z naszego ciała, a ja utwierdzę jego królestwo. On jest tym, który zbuduje dom dla mojego imienia, a ja

utwierdzą tron jego królestwa na wieki. Ja będę jego ojcem, a on będzie moim synem”. Jeśli porównasz to z 1 Kronik 22: 8 – 10, przeczytasz tam: „Przelaliście wiele krwi i stoczyliście wiele wojen. Nie będziecie budować domu dla mojego imienia, bo na moich oczach przelaliście wiele krwi na ziemi. Ale będziesz miała syna, który będzie mężem pokoju i odpoczynku, a Ja dam mu odpoczynek od wszystkich jego wrogów zewsząd. Będzie miał na imię Salomon, a Ja zapewnię Izraelowi pokój i ciszę podczas jego panowania. On jest tym, który zbuduje dom mojemu imieniu”. Jak więc widzisz, zostało to bardzo wyraźnie wyjaśnione poprzez zapowiedź Pana skierowaną do Dawida na długo przed wydarzeniami z 1 Król. 1 i 2, gdzie naprawdę znajdujesz się na etapie sukcesji. Stało się bardzo jasne, że Salomon będzie następcą Dawida i tym, który zbuduje świątynię.

Kiedy Salomon się urodził, nadano mu imię Jedydiaz ; to jest w 2 Samuela 12:24-25. Dzieje się to po incydencie z Dawidem i Batszebą, za który Natan zganił Dawida w rozdziale 12. W wersecie 24 czytamy: „Wtedy Dawid pocieszył swoją żonę Batszebę, poszedł do niej i położył się z nią. Urodziła syna i nazwali go Salomon. Pan go umiłował; a ponieważ Pan go umiłował, posłał przez proroka Natana wiadomość, aby nadać mu imię Jedydiaz ”. „Jedidiaz ” oznacza „umiłowany przez Pana”. Zatem Salomon ma to szczególne miejsce, które zostało mu dane. Ma zostać następcą Dawida. Jest kochany przez Pana. On ma zbudować świątynię. Jest on wyznaczonym następcą Dawida.

To interesujące, że ten szczególny przywilej, o którym możesz powiedzieć, został dany Salomonowi, ponieważ prawdopodobnie nie jest to coś, czego możesz się spodziewać. Salomon nie jest pierworodnym Dawida. Można by się spodziewać, że pierworodny będzie miał do tego prawo w przypadku naturalnego pochodzenia. Ale pamiętajcie, że jest to dość powszechny rodzaj rzeczy w Piśmie Świętym. To nie Izmael, ale Izaak był obiecany lub zgodnie z obietnicą, jeśli chodzi o obiecanie nasienie, a Izmael urodził się przed Izaakiem. To nie Ezaw był pierworodnym, który miał spełnić Bożą obietnicę, ale był to Jakub. Samuel namaścił na króla nie najstarszego syna Jessego. Pamiętajcie, kiedy poszedł do

domu Jessego i przyprowadził przed sobą wszystkich synów Jessego, wyszli starsi, a nawet nie pomyśleli o przyprowadzeniu Dawida przed Samuela, bo nie sądzili, że się liczy. A jednak był to właśnie ten , najmłodszy, którego wybrał Pan. Masz więc wiele przykładów tego typu rzeczy i wydaje mi się, że Bóg pragnie podkreślić, że realizacji Jego planu odkupienia nie można przypisywać prawom człowieka, jego mocy czy zdolnościom. To nic takiego, ale to Jego dzieło i Jego suwerenne usposobienie postępuje dalej w Jego dziele odkupienia.

Oczywiście , Boży wybór nie zawsze spotyka się z akceptacją; pamiętajcie, że Ezaw i Izaak działali przeciwko suwerennemu wyborowi Boga. Ezaw chciał tego błogosławieństwa i Izaak był gotowy mu je dać, ale pamiętajcie, pośród całej tej intrygi, błogosławieństwo przeznaczone dla Jakuba przyszło do Jakuba, mimo że Izaak myślał, że daje je Ezawowi.

W 1 Księdze Królewskiej mamy podobną sytuację w tym sensie, że Pan wyznaczył następcę, ale Adoniasz nie był gotowy na to, aby to zaakceptować. Tak więc pytanie zawarte w 1 Księdze Królewskiej, w pierwszych kilku rozdziałach, brzmi: czy w sprawie sukcesji po Dawidzie będzie przestrzegana wola Boża, czy też przeważą inne względy. Adoniasz był najstarszym pozostałym synem Dawida, a przynajmniej tak się wydaje. Pamiętajcie, że Absalom i Amnon umarli. Amnon zgwałcił swoją siostrę Tamar i za to Absalom kazał go zabić. Później Absalom udał się na wygnanie, a kiedy wrócił, wszczął bunt przeciwko Dawidowi. Ostatecznie zginął w następstwie tego buntu. Zatem zarówno Amnon , jak i Absalom umarli.

Adoniasz podejmuje teraz kroki, aby zasiąść na tronie po Dawidzie. Bez wątplenia wiedział, że Salomon był wyznaczonym następcą, ale w wersecie 5 1 Król. 1 czytamy: „Teraz Adoniasz , którego matką była Haggit, wystąpił naprzód i powiedział: «Będę królem»”. Wysunął się naprzód. Myślę, że można powiedzieć, że nie był zadowolony z miejsca, które dał mu Bóg, i chciał uzurpować sobie tron. Więc co ma zrobić? W istocie planuje rewolucję i myślę, że widać tu prawdziwy kontrast pomiędzy Adoniaszem, który występuje, a następnie przedstawia

wszystkie plany objęcia tronu. Widzisz prawdziwy kontrast między nim a Dawidem, który mimo że miał kilka możliwości i został wyznaczony przez Boga do objęcia tronu, odmówił tego. Chciał je otrzymać z ręki Pana; nie chciał zabić Saula. Nie podniósłby swojej ręki na pomazańca Pańskiego. Myślę, że widzisz, że Adoniaszem rządzi inny duch. Dąży do tronu intrygą i tajnymi metodami.

W wersecie 7 czytamy: „Adoniasz naradzał się z Joabem, synem Cerui, i z kapłanem Abiatarem”. Joab był dowódcą wojskowym i, oczywiście, Abiatar był kapłanem, więc udzielili wsparcia Adoniaszowi. „Ale kapłan Cadok, Beniasz, syn Jehojady, prorok Natan, Szimei, Rei i specjalna straż Dawida nie przyłączyli się do Adoniasza. Następnie Adoniasz złożył w ofierze owce, bydło i tuczne cielęta przy kamieniu Zohelet w pobliżu En Rogel. Zaprosił wszystkich swoich braci, synów królewskich i wszystkich mężów judzkich pełniących funkcję urzędników królewskich, ale nie zaprosił proroka Natana ani Benajasza, specjalnej straży swego brata Salomona”. Dlatego Adoniasz starannie wybrał, kogo zamierza zaangażować w swój plan — ludzi, co do których z jakiegoś powodu miał pewność, że go nie zdradzą, ale będą go wspierać. Gromadzi ten lud, aby sam został ogłoszony królem. W wersecie 7 szuka pomocy Joaba i Abiatar, ale celowo nie zaprasza Natana, Benajasza, specjalnej straży ani jego brata Salomona. Zauważmy jednak, że zaprasza on księdza, aby udzielił religijnej sankcji swojej rewolucji. Chce zakryć tę sprawę jakąś sankcją religijną. Zaprasza więc kapłana Abiatar i (werset 9): „Składa w ofierze owce, bydło i tuczne cielęta”. Próbuje użyć tej religijnej sankcji do osiągnięcia swoich własnych celów, swoich własnych celów i myślę, że można powiedzieć, że łączy to imię Pana z jego rewolucją, mimo że jest to celowe pogwałcenie wyrażonej woli Pana.

Rozdział 1 od tego momentu zawiera cztery rozmowy pomiędzy dwojgiem ludzi. Pierwsza z nich znajduje się w wersety 11-14 pomiędzy Natanem a Batszebą: „Wtedy Natan zapytał Batszebę, matkę Salomona: «Czy nie słyszałaś, że Adoniasz, syn Chaggity, został królem bez wiedzy naszego pana Dawida? A teraz pozwól, że doradzę ci, jak możesz ocalić życie swoje i swojego syna

Salomona. Idź do króla Dawida i powiedz mu: Panie mój, królu, czyż nie przysiągłeś mi, swemu słudze, mówiąc: «Z pewnością Salomon, syn twój, będzie królem po mnie i on zasiądzie na moim tronie?» Dlaczego więc Adoniasz został królem? Dopóki będziesz tam rozmawiał z królem, ja wejdę i potwierdzę to, co powiedziałeś. Zatem Natan jest świadomy tego, co się dzieje, i ostrzega Batszebę przed niebezpieczeństwem, jakie Adoniasz stwarzał zarówno dla niej, jak i dla jej syna. To jest w wersetach 11-14.

W kontekście tamtych czasów, a prawdopodobnie niemal każdego czasu, nierzadko zdarzało się, że uzurpatorzy tronu mordowali wszystkich innych potencjalnych pretendentów do tronu, aby zabezpieczyć swoją pozycję. Zatem w bardzo realnym sensie życie Batszeby i Salomona było zagrożone. Dlatego Natan radzi Batszebie, aby powiadomiła Dawida o tym, co się dzieje. To pierwsza rozmowa w wersetach 11-14.

Drugi znajduje się w rozdziale 1, wersetach 15-21, pomiędzy Batszebą a Dawidem. Czytasz: „Więc Batszeba poszła zobaczyć się z sędziwym królem w jego pokoju, gdzie opiekował się nim Abiszag Szunamitka. Batszeba skłoniła się nisko i uklękła przed królem. 'Czego chcesz?' zapytał król. Powiedziała do niego: Panie mój, sam przysiągłeś mi, słudze swemu, na Pana, Boga swego, że Salomon, syn twój, będzie królem po mnie i on będzie zasiadał na moim tronie. Ale teraz Adoniasz został królem, a ty, mój panie, królu, nie wiesz o tym. Złożył w ofierze wielką liczbę bydła, tucznych cielców i owiec i zaprosił wszystkich synów królewskich, kapłana Abiatarę i dowódcę wojska Joabę, ale nie zaprosił twojego sługi, Salomona. Panie mój, królu, oczy całego Izraela są zwrócone na ciebie, aby dowiedzieć się od ciebie, kto po nim zasiądzie na tronie mojego pana, króla. W przeciwnym razie, gdy tylko mój pan, król, zostanie pochowany wraz ze swoimi ojcami, ja i mój syn Salomon będziemy traktowani jak przestępcy”. Przypomina więc Dawidowi o przysiędze, którą złożył, że Salomon zostanie jego następcą. Następnie opowiada mu o rewolucji Adoniasza i wsparciu, jakie otrzymał szczególnie od Joabę i Abiatarę .

Następnie trzecia rozmowa odbywa się między Natanem i Dawidem w wersetach 22-27: „Gdy ona jeszcze rozmawiała z królem, przybył prorok Natan. I powiedzieli królowi: «Jest tu prorok Natan». Poszedł więc przed króla i pokłonił się twarzą do ziemi. Natan zapytał: Czy ty, panie mój, królu, oświadczyłeś, że Adoniasz będzie królem po tobie i że on zasiądzie na twoim tronie? Dzisiaj zstąpił i złożył w ofierze wielką liczbę bydła, tucznych cieląt i owiec. Zaprosił wszystkich synów królewskich, dowódców wojska i kapłana Abiatarą. W tej chwili jedzą i piją z nim i mówią: «Niech żyje król Adoniasz !» Ale mnie, twojego sługi, i kapłana Sadoka, i Benajasza, syna Jehojady, i twojego sługę Salomona, nie zaprosili. Czy to coś, co zrobił mój pan, król, nie powiadamiając swoich sług, kto powinien po nim zasiąść na tronie mojego pana, króla?» Wchodzi Nathan i myślę, że jest to raczej dyplomatyczny sposób podejścia do tej kwestii. W rozmowie z Dawidem wyraża zdziwienie z powodu ogłoszenia Adoniasza królem i niejako pyta Dawida, czy wyraził na to zgodę.

Ostatnia rozmowa to wersety 28-31 pomiędzy Dawidem i Batszebą, gdzie sprawa została rozwiązana: „Wtedy król Dawid powiedział: «Zawołajcie Batszebę». Weszła więc do króla i stanęła przed nim. Wtedy król złożył przysięgę: Na życie Pana, który mnie wybawił z wszelkich utrapień, na pewno dzisiaj dotrzymam słowa, które ci przysiągłem na Pana, Boga Izraela: Salomon, syn twój, będzie królem za mną, a on zamiast mnie zasiądzie na moim tronie. Wtedy Batszeba skłoniła się nisko twarzą do ziemi i klękając przed królem, rzekła: „Niech mój pan, król Dawid, żyje na wieki!”. Następnie Dawid wydaje rozkazy, aby Salomon został namaszczony na króla i aby panował w jego państwie. Miejsce i gotowe. Sadok i Natan namaszczają go, dmuchają w trąbę i wołają: „Niech żyje król Salomon”. Ogłasza się to ludziom.

Kiedy wieść o tym dotrze do Adoniasza, przy tak silnym wsparciu samego Dawida, zdaje sobie sprawę, że jego rewolucja jest skazana na porażkę, więc udaje się i szuka schronienia przy ołtarzu – najprawdopodobniej ołtarzu na górze Moria, gdzie znajdowała się Arka. namiot. Czytacie to w wersecie 49: „W tym momencie

wszyscy goście Adoniasza powstali przestraszeni i rozproszyli się. Ale Adoniasz w obawie przed Salomonem poszedł i chwycił się rogów ołtarza. Wtedy powiedziano Salomonowi: Adoniasz boi się króla Salomona i przylgnął do rogów ołtarza. Mówi: Niech mi dzisiaj król Salomon przysięgnie, że nie zabije swego sługi mieczem. Salomon odpowiedział: Jeśli okaże się człowiekiem godnym, włos z głowy nie spadnie mu na ziemię; lecz jeśli odkryje się w nim zło, umrze”.

Na początku drugiego rozdziału, w pierwszych czterech wersetach, znajdujemy część zarzutu Dawida wobec Salomona, który moim zdaniem jest dość znaczący, mimo że nie jest długi. Myślę, że pierwsze cztery wersety można nazwać profilem prawdziwego króla przymierza: „Gdy zbliżał się czas śmierci Dawida, dał rozkaz swojemu synowi Salomonowi. „Zaraz pójdę drogą całej ziemi” – powiedział. Bądź więc mocny, okaż się mężem i przestrzegaj tego, czego żąda Pan, Bóg twój. Chodź jego drogami i przestrzegaj jego praw i przykazań, jego praw i nakazów, jak napisano w Prawie Mojżesza, aby ci się powodziło w wszystko, co czynicie i gdziekolwiek pójdziecie, i aby Pan dotrzymał danej mi obietnicy: Jeśli potomstwo wasze będzie czuwało nad tym, jak żyją i jeśli całym sercem i duszą będą wiernie przede mną chodzić, nie zabraknie wam mężczyzny na tronie Izraela.”””. Myślę, że można to nazwać profilem prawdziwego króla przymierza. Dawid przekazując władzę Salomonowi, składa Salomonowi, można powiedzieć, polityczny testament. Jest to opis istoty jego obowiązków i tego, jaki powinien być prawdziwy król przymierza.

Zastanówmy się teraz trochę nad izraelską koncepcją królewskości. Mówiłem o tym w związku z kursem historii Starego Testamentu na temat powstania władzy królewskiej w 1 Samuela 8-12; ale myślę, że jest to również ważne w Księdze Królewskiej, ponieważ Izrael miał odrębną koncepcję królewskości. Jeśli pamiętacie, kiedy Izrael po raz pierwszy wkroczył do Kanaanu, nie miał ludzkiego króla. Nie było pałacu królewskiego; nie było tronu królewskiego, lecz był namiot, w którym znajdowała się Arka Przymierza. W rzeczywistości, myślę, że można by powiedzieć, Arka Przymierza była siedzibą

tronu Jahwe. Zasiada na tronie pomiędzy cherubinami, na szczycie arki, która w tamtym czasie znajdowała się w przybytku. W rzeczywistości arka była siedzibą tronu Jahwe, boskiego króla Izraela, co bardzo różniło się od innych okolicznych narodów. Nie było pałacu królewskiego; nie było dziedzińca królewskiego, ale był ten namiot, a w nim arka, a królem izraelskim był Pan. Ideą tego rozwiązania było to, że ludzie przyjmą indywidualną odpowiedzialność za naśladowanie Pana i przestrzeganie Jego przykazań; to znaczy być posłusznym przykazaniom przymierza i wszystkiemu, co zostało zapisane w Prawie Mojżeszowym. Założenie było takie, że mamy Jahwe jako boskiego króla. Każdy lud indywidualnie weźmie na siebie odpowiedzialność za przestrzeganie zobowiązań wynikających z przymierza, co zapewni porządek i jedność wśród ludzi oraz porządek w społeczeństwie w ogóle. Mieli uznać królestwo Jahwe – to był ich obowiązek.

Izrael nie sprostął tej odpowiedzialności; nie dotrzymani zobowiązań wynikających z przymierza. Odwrócili się od nich i wielokrotnie zaprzeczali królowaniu Jahwe, a odwrócili się i oddawali cześć innym bogom. Znajdujemy to już wielokrotnie w Księdze Sędziów. Naród przeszedł przez ten cykl w okresie Sędziów ucisku, pokuty i wybawienia.

Ale kiedy dochodzimy do Księgi Samuela, w pierwszych rozdziałach księgi są oni uciskani przez Filistynów, a także Ammonici stanowią zagrożenie. Nachasz, król Ammonitów, grozi, a oni obwiniają swoją sytuację za to, że nie mają króla takiego jak otaczające ich narody, który prowadziłby ich bitwy i toczył je. To właśnie mówią starsi, kiedy przychodzą do Samuela w 1 Księdze Samuela, 8. rozdziale. Proszą więc Samuela, aby dał im ludzkiego króla. Samuel protestuje, twierdząc, że takie postępowanie oznacza odmowę królestwa Jahwe, lecz Pan mówi Samuelowi, aby dał im króla. Tak więc Samuel jest posłuszny przykazaniu Pana; daje im króla, ale kiedy to robi, dokładnie określa rolę króla w Izraelu, tak aby w żaden sposób nie umniejsza to dalszego panowania Jahwe. Zatem myślę, że to, co mówisz w Izraelu, jest takie, że kiedy ustanowiono ludzkie królestwo,

Bożym pragnieniem było użycie ludzkiego króla jako narzędzia swego własnego panowania nad ludem. To nie jest król przeciw Panu; to król jako wiceregent. To król ma być narzędziem panowania Pana nad swoim ludem. Dlatego dla każdego króla w Izraelu było ważne, aby Jahwe był prawdziwym królem, a ludzki król podlegał prawu Bożemu i musiał przestrzegać wymagań przymierza prawa Pańskiego. Dawid więc mówi Salomonowi, aby chodził jego drogami i przestrzegał jego praw i przykazań, zapisanych w prawach Mojżesza.

Teraz w przypadku pierwszego króla Saula szybko okazuje się, że nie chce on słuchać słów proroka, zwłaszcza Samuela. Nie chce podlegać prawu Pana. Jest kilka incydentów: w rozdziale 13 pojawiła się kwestia składania ofiar przed przybyciem Samuela. Następnie pojawiła się kwestia nieprzestrzegania instrukcji Pana dotyczących wyćpienia Amalekitów z rozdziału 15. W ten sposób Saul został odrzucony ze stanowiska króla.

Za Saulem podąża Dawid, a Dawid, oczywiście, jak omawialiśmy w zeszłym tygodniu, jest przedstawiony jako prawdziwy przedstawiciel ideałów króla przymierza, ale nie jest on doskonały. Nawet Dawidowi zdarzały się chwile, gdy przedkładał swoje własne interesy, swoją władzę królewską ponad obowiązki wynikające z bycia prawdziwym królem przymierza, i są w jego życiu pewne wydarzenia, gdzie jest to całkiem jasne. Myślę, że w przypadku Dawida chodzi o to, że nie upierał się przy swoim; zawsze powracał do gotowości bycia narzędziem panowania Bożego. Kiedy odstąpił od tego, żałował. Nie sądzę więc, że kiedykolwiek utracił wizję, można powiedzieć, królestwa takiego, jakie zamierzył Bóg. Nie był doskonały, ale zachował ten ideał i myślę, że miał jasny wgląd w prawdziwą naturę królestwa, jakie miało być w Izraelu. W drugim rozdziale Pierwszej Księgi Królewskiej znajdujemy informację, że na łożu śmierci przekazał tę wiedzę Salomonowi w tych wersetach, a coś z tego mamy w 1 Kronik 29:10 i następnym.

1 Kronik 29:10 i dalej znajduje się piękny fragment. Zaczyna się od Dawida; kontekst jest tutaj inny, chociaż można zauważyć, że ma to miejsce tuż

przed uznaniem Salomona za króla. To jest 29:21. Śmierć Dawida przypada na 29:26. Werset 10: „Dawid modli się do Pana w obecności całego zgromadzenia, mówiąc: Pochwalony bądź, Panie, Boże naszego ojca, Izraela, od wieków na wieki. Twoja jest, Panie, wielkość i moc, i chwała, i majestat, i wspaniałość, bo Twoje jest wszystko na niebie i na ziemi. Twoje, Panie, jest królestwo; ogólnie jesteś wywyższony jako głowa. Bogactwo i honor pochodzą od ciebie; jesteś władcą wszystkiego. W Twoich rękach jest siła i moc, aby wywyżżyć i dać siłę wszystkim. Teraz, Boże nasz, dziękujemy Ci i wysławiamy Twoje chwalebne imię. Ale kim jestem ja i kim są moi ludzie, że powinniśmy móc dawać tak hojnie? Wszystko pochodzi od Ciebie, a my daliśmy Ci tylko to, co pochodzi z Twojej ręki. Jesteśmy obcymi i obcymi w Twoich oczach, jak wszyscy nasi przodkowie. Nasze dni na ziemi są jak cień bez nadziei. Panie, Boże nasz, cała ta obfitość, którą zapewniliśmy na budowę świątyni dla Twojego Świętego Imienia, pochodzi z Twojej ręki i wszystko należy do Ciebie. Wiem, Boże mój, że poddajesz próbie serce i masz upodobanie w uczciwości. Wszystko to dałem dobrowolnie i ze uczciwą intencją. A teraz z radością widziałem, jak chętnie oddawali wam wasi ludzie, którzy tu są. Panie, Boże naszych ojców, Abrahama, Izaaka i Izraela, zachowaj to pragnienie w sercach swojego ludu na zawsze i zachowaj ich serca wierne Tobie. I obdarz mojego syna Salomona całym sercem oddaniem, aby przestrzegał Twoich przykazań, wymagań i dekretów oraz aby zrobił wszystko, co w jego mocy, aby zbudować pałacową budowlę, którą przygotowałem”. Myślę więc, że rozumiesz koncepcję Bożych rządów jako króla, jaką ma Dawid. , panowanie ludzkiego króla jako podporządkowanego królestwu Pana oraz konieczność posiadania serca ludzkiego przez króla oddanego Panu.

W wersecie 19 mówi : „Daj mojemu synowi Salomonowi całe serce i oddanie, aby przestrzegał Twoich przykazań”. Wracamy do miejsca, w którym patrzymy w 1 Królów 2, gdzie Dawid mówi do Salomona: „Przestrzegaj tego, czego żąda Pan, Bóg twój, chodź jego drogami, przestrzegaj jego praw i

przykazań, jego praw i jego wymagań”. Zatem w tych pierwszych czterech wersetych znajduje się polityczny testament, można powiedzieć, Dawida, gdy władza królewska została przeniesiona z Dawida na Salomona.

Teraz możesz zadać pytanie, kiedy król w Izraelu jest dobrym królem? Powiedziałbym, że dzieje się tak tylko wtedy, gdy podporządkowuje się królestwu Jahwe i oddaje się w służbę królewskości Jahwe. Jak on może to zrobić? Może tego dokonać jedynie postępując w posłuszeństwie prawu Bożemu. Myślę, że w tym miejscu widać, że ostatecznie istnieje tylko jeden król, który kiedykolwiek całkowicie dostosuje się do profilu Dawida jako prawdziwego króla, a to wskazuje na Chrystusa. Salomon nie zamierzał tego zrobić i Dawid nie zrobił tego sam. Ostatecznie dopiero gdy sam Bóg przyjdzie i zasiądzie na tronie Dawida, będziecie mieli kogoś, kto będzie w stanie wypełnić ideały królewskiej przymierza. Zatem wszystkim królom Izraela daleko do ideału. Wszyscy oni, mimo że Dawid i Salomon znajdują się na szczycie listy, można powiedzieć o dobrych królach, ale wszyscy odbiegają od ideału. Czyniąc to, wskazują na Tego, który ostatecznie przyjdzie i zasiądzie na tronie Dawida i będzie rządził w pełni i zupełności prawości i sprawiedliwości, tak jak miał to czynić prawdziwy król przymierza.

Jako komentarz na marginesie możesz wielokrotnie zadawać pytania: Jakie jest znaczenie tego materiału? Próbuję tu dotrzeć do tej odkupieńczej perspektywy historycznej. Kiedy na to spojrzysz, kiedy umieścisz to, co się dzieje w odpowiednim kontekście, zobaczysz Boży program odkupienia, a instytucja królewskości z pewnością wykorzystuje ten program odkupienia. Ostatecznie Chrystus przychodzi jako król i ci królowie na to wskazują. Ale możesz pójść nieco dalej: jakie znaczenie ma dla nas ten profil królów Izraela? Być może można powiedzieć, że istnieje podobieństwo między królami Izraela a nami w tym sensie: tak jak królowie Izraela mieli odzwierciedlać królewskość Jahwe w swoich rządach, tak i my mamy odzwierciedlać królewskość Chrystusa w naszym życiu wobec otaczającego nas świata. To On ma rządzić naszym życiem i tylko wtedy,

gdy poddamy się wszystkiemu, czego Słowo Boże wymaga od wszystkich przykazań Pisma Świętego i będziemy żyć w posłuszeństwie, będziemy mogli odzwierciedlić królewskość Chrystusa w naszym własnym życiu i odzwierciedlać to dla otaczających nas osób na wiele różnych sposobów. To tylko komentarz na marginesie.

Wróćmy do naszego tekstu, którym są teraz wersety 5-12 rozdziału 2. Wydaje mi się, że można powiedzieć, że tak jak królowie Izraela mieli odzwierciedlać królestwo Jahwe w swoich rządach, tak i my mamy odzwierciedlać królestwo Chrystusa do otaczającego nas świata, gdyż On rządzi w naszym życiu. Ale jest to możliwe tylko dla nas, podobnie jak dla królów starożytnego Izraela, jeśli podporządkujemy się wszystkiemu, czego wymaga od nas Słowo Boże. Kiedy jesteśmy posłuszni Jego przykazaniom, możemy odzwierciedlać niektóre z nich w naszym otoczeniu. Mówię, że poza tym wydaje mi się, że istnieje odkupicielska perspektywa historyczna, która jest bardzo ważna i można w pewnym sensie powiedzieć, że wszyscy ci królowie wskazują na Chrystusa w tym sensie, że nie dorównują im ideał. Tylko Chrystus spełni ideał, ale nadal wydaje mi się, że kryje się za tym zasada, że panowanie Chrystusa jest panowaniem Jahwe, które miało znaleźć odzwierciedlenie w tych królach. Panowanie Chrystusa ma znaleźć odzwierciedlenie w naszym życiu.

Chcę powiedzieć, że kiedy spojrzysz na zapowiedź Chrystusa w Starym Testamencie, zobaczysz urzędy w starożytnym Izraelu, które wskazują na Niego. Masz proroka, kapłana i króla. W 18. rozdziale Księgi Powtórzonego Prawa czytamy, że Pan wzbudzi proroka takiego jak Mojżesz, co zostało podkreślone w Nowym Testamencie i ostatecznie wskazuje na przyjście Chrystusa, który był prorokiem podobnym do Mojżesza. Ale on jest większy niż Mojżesz. Z całą pewnością linia proroków wskazuje na Chrystusa.

Podobnie jest z kapłanami, Chrystus jest oczywiście kapłanem innego porządku. Nie jest z rodu Aarona, jest kapłanem porządku Melchizedeka, który nie ma rodu poprzez Aarona, ale pełni funkcję kapłana, wstawiając się za nami i

reprezentując nas przed Bogiem. Zatem Chrystus w pewnym sensie łączy wszystkie te urzędy: proroka, kapłana i króla. Tutaj mówimy tylko o tym jednym.

Pozwólcie , że pokrótce skomentuję wersety od 5 do 12 rozdziału 2. W wersetach tych Dawid instruuje Salomona, aby rozprawił się z trzema osobami. Są to Joab , Barzillaj i Szimei . Spośród tych trzech osób Barzillai ma zostać nagrodzony za lojalność, gdy pomógł Dawidowi w potrzebie, czyli gdy Dawid uciekał przed Absalomem. Jednak Joab i Szimei zostaną ukarani za poważne przewinienia wobec Dawida. Myślę, że powiedzielibyśmy, że Dawid dał te instrukcje Salomonowi nie z powodu osobistej zemsty, ale w trosce o królewskość Salomona, aby zaczęła się ona na dobrych podstawach.

Zatem najpierw o Joabie czytacie w wersecie 5: „Teraz sam wiesz, co zrobił mi Joab, syn Serui, co zrobił dwóm dowódcom wojsk izraelskich, Abnerowi, synowi Nera, i Amasie, synowi Jetera. Zabijał ich, przelewając ich krew w czasie pokoju, jak w bitwie, i tą krwią splamił pas w talii i sandały na nogach. Postępuj z nim według swojej mądrości, ale nie pozwól, aby jego siwa głowa w spokoju zstąpiła do grobu. To całkiem jasne, co mówi. Joab zabił dwóch dowódców armii izraelskiej, Abnera i Amasę , i zrobił to nie w kontekście bitwy. Zrobił to; naprawdę ich zamordował.

Później zabił Absaloma wbrew rozkazowi Dawida. Dawid nie chciał, aby Absalom został zabity po rewolucji Absaloma, ale Joab go zabił. Zatem polecenie Dawida brzmi, jak odebrać życie Joabowi . Może to wydawać się nam surowe, ale myślę, że ma swoje korzenie w Księdze Liczb 35:30-34, która mówi: „Każdy, kto zabije człowieka, ma zostać ukarany śmiercią jako morderca tylko na podstawie zeznań świadków. Nikt jednak nie może być skazany na śmierć na podstawie zeznań tylko jednego świadka. Nie przyjmujcie okupu za życie mordercy, który zasługuje na śmierć. Z całą pewnością należy go skazać na śmierć. Nie przyjmujcie okupu za nikogo, kto uciekł do miasta schronienia, i pozwólcie mu wrócić i zamieszkać na swojej ziemi, zanim umrze arcykapłan. Nie zanieczyszczajcie ziemi, gdzie jesteście. Krew zanieczyszcza ziemię i nie można

dokonać pojednania za ziemię, na której została przelana krew, chyba że krwią tego, który ją przelał. Nie kalajcie ziemi, w której mieszkacie i w której ja mieszkam, gdyż Ja, Pan, mieszkam wśród Izraelitów”. Liczby mówią nam, że rozlew krwi zanieczyszcza ziemię.

W rzeczywistości, jeśli spojrzeć ogólnie na Stary Testament, istnieją trzy rzeczy, o których mówi się, że zanieczyszczają ziemię Kanaan: 1) Rozlew krwi to jedna z nich, przelanie niewinnej krwi. Istnieje legalne i nielegalne odebranie życia. Mówię o bezprawnym odbieraniu życia. 2) Niemoralność seksualna to kolejna sprawa. Spójrz na Księgę Kapłańską 18; cały rozdział Księgi Kapłańskiej 18 dotyczy nielegalnych stosunków seksualnych i perwersji, a jeśli zejdziesz do wersetu 25, przeczytasz: „Nawet ziemia została zbezczeszczona”. Werset 24 mówi: „Nie kalajcie się w żaden z tych sposobów, bo w ten sposób splugawiły się narody, które ja wypędzę przed wami. Nawet ziemia została zbezczeszczona; więc ukarałem go za jego grzech i ziemia zwymiotowała swoich mieszkańców”. Werset 27: „Bo tego wszystkiego dokonali ludzie, którzy mieszkali w tej ziemi przed wami, i ziemia została splugawiona. A jeśli zbeczycie tę ziemię, wyrzuci was, tak jak wypluła narody, które były przed wami”. W ten sposób rozlew krwi zanieczyszcza ziemię wraz z niemoralnością.

Trzecie to bałwochwalstwo. Jeremiasz 3:9: „,Ponieważ niemoralność Izraela tak mało ją obchodziła, zbecześciła ziemię i dopuściła się cudzołóstwa z kamieniem i drewnem. Mimo to jej niewierna siostra Juda nie wróciła do mnie całym sercem, lecz tylko pod pozorem – wyrocznia Pana”. Zbeczycili ziemię i cudzołożyli z kamieniem i drewnem. Ezechiel 36:17-18 mówi coś podobnego. To więc mała dygresja, ale chodzi o to, że przelanie niewinnej krwi splugawiłoby ziemię i myślę, że Dawid ma na myśli to, że należy zająć się winą krwi Joaba, ponieważ w przeciwnym razie mogłoby to zaszkodzić panowaniu Salomona.

Myślę, że widzisz tego przykład za czasów Dawida w 2 Samuela 21. W 2 Samuela 21 panował głód przez trzy lata, ponieważ Saul skazał Gibeonitów na śmierć z naruszeniem traktatu, który Jozue zawarł, kiedy weszli do ziemi

obiecanej . Był traktat pokojowy z Gibeonitami i ten traktat pokojowy z Gibeonitami został naruszony. Gibeonici zostali uśmierceni w sposób niezgodny z prawem, co spowodowało głód trwający trzy lata. Wydaje mi się więc, że o to właśnie chodzi w rozkazu dotyczącym Joaba .

Zróbmy dziesięć minut przerwy.

Przepisane przez Jeffa Browna
Szorstki pod redakcją Teda Hildebrandta
Ostateczna edycja: dr Perry Phillips
Z ponowną narracją dr Perry'ego Phillipsa